

valt het je nog zóó tegen dat je je koffers ongeopend weer naar het stationnetje laat brengen. (Ik begon nu schik in het geval te krijgen en ziene, dat ik een gemakkelijke prooi zou hebben, begon ik oprecht lust te krijgen hem eens te plagen met zijn Taormina.)

Heerlijke weken, een verrukkelijken tijd hebben wij op Rigi-Kaltbad doorgebracht. Mijn vriend liet de ijsbaan slechts noodgedwongen voor de maaltijden in de steek. Ik ski-de het geheele Rigi-massief dagelijks af in alle mogelijke richtingen, meest met Engelsche bekenden uit het hotel. En slechts af en toe aan de maaltijden ontmoeten wij elkaar overdag. Des avonds? Ja, dan zoekt men de genoegens binnenshuis, maar toch moest Guccioni dan voor het ter ruste gaan nog even zijn pels van de haak halen om zoogenaamd de bergen en sterren te gaan zien. (Of

was het om thuis te kunnen opsnijden dat hij hem toch wel dagelijks gebruikt en noodig gehad had?)

En zoo zal het nu niet alleen zuidelijke reizigers gaan, maar ook vooral mijn landgenooten uit ons dierbaar vaderland, waar helaas geen Taormina is, doch waar windvlagen en hagelbuien gieren en tegen de ruiten kletteren brrrrr.

Rigi-Kaltbad is een ideaal winteroord. Het hoogst comfortabele Grand Hotel neemt U gaarne op van December tot de eerste sneeuwkllokjes van onder de smeltende sneeuw te voorschijn komen. Reeds vroeg in den winter is de Rigi-baan hijgend en puffend voor U in de weer om den weg naar dit eenig bergoord in den winter vrij te maken.

Aan U nu er eens te gaan kijken!

DE EERSTE REIS

Aan moeders zijde, vroolijk vader volgend,
Gaat hij zijn eerste zeereis tegemoet.
De plunjezak zwaar op den schouder torsend.
Zooals een man, die jaren vaart, dat doet.

Hij blikt omhoog, in moeders starre oogen.
En juicht: „Mijn moedertje, zijt gij niet blij?”
Zij knikt hem toe, maar moet haar tranen drogen.
Zij denkt: „Mijn kind, God sta u beiden bij!”

Voor 't schip vertrekt, kust zij ontroerd hen beiden,
De vader 't eerst, het allerlaatst het kind.
En kan niet van die vreemde weemoed scheiden.
O, bleef het uur, dat hen nog samenbindt.

Zij oogt hen na en ziet de kleine zwaaien.
z' Herkent den doek, dien zij hem eenmaal gaf.
Zij ziet het schip de scherpe bocht omdraaien
Recht in den wind, op zon en golven af.

ADRI VAN WITZENBURG